

Un regal especial (Gisela Dekort, 2017)

Estic entre una nina i una pilota de futbol. Em falta l'alè i necessito oxigen. Fa molta calor dins d'aquest sac enorme que em transporta i només penso en arribar. M'espera un llarg viatge. Els tres Reis em porten a casa d'una nena i tenen molta feina aquesta nit. De sobte, tot tremola, sento un terratrèmol, faig tombarelles i rodolo sense parar, el cap em balla i tinc molt de fred. Em sembla que he caigut del sac.

La gent passa pel meu costat, però no em veu, allà, al mig de la plaça. I si surto de la capsa, a veure què hi trobo? Ningú té temps d'obrir un paquet abandonat, ni tant sols de veure'l, tots els humans, desbocats, corren a comprar regals a última hora. Trec el nas i l'aire glaçat em dona un mastegot a la galta. Observo al meu voltant, això no és la casa de la nena. Què hi faig aquí? La gent va en la mateixa direcció i els nens, esverats i il·lusionats, juguen plegats. Els llums de Nadal decoren els carrers plens de botigues, els balcons guarnits i els avets lluminosos. L'esperit nadalenc és a cada racó.

Surto del paquet i camino amb el pas desconcertat, estic marejat, perdut, però avanço a bon ritme, tenint en compte que sóc un osset de peluix. Sento un xivarri escandalós al carrer del davant i m'hi acosto amb curiositat. Les famílies porten bosses enormes plenes. Què està passant? On he anat a parar? Cauen objectes petits del cel a molta velocitat, estic aterrit, em caurà alguna cosa al damunt! Em cobreixo amb les mans intentant esquivar-los. A sobre del terratrèmol, ara em cauen meteorits? Ja està bé! Quina Nit de Reis! Investigo una mica la zona i veig que la gent els recull de terra. Aconsegueixo col·locar-me en un lloc on no hi hagi risc de degollar-me. Hi ha música de fons, però no aconsegueixo desxifrar quina és. És estrany, em sembla que els humans mengen els objectes caiguts del cel, estan embolicats en un plàstic transparent molt sorollós que esgarrifa. A l'interior hi puc veure un sòlid llefiscós que quan cau a terra s'esmicola. N'hi ha de diferents colors: verds, blaus, vermells, taronges... Com poden menjar-se això?

Tot d'una, rebo una mirada amenaçadora, em sento observat per un gat panxut que sembla voler degustar-me. Començo a amagar-me entre la gent,

em trobo amb peus enormes que estan a punt d'aixafar-me. He de vigilar de no ser premsat i convertit en oli! Darrere les cames d'una noia, per un instant, em sento protegit. Però llavors percebo unes pessigolles a la galta dreta. El gat! Començo a córrer cames ajudeu-me cap a on puc, em topo amb un cotxet, esquivo una cama, giro cap a la dreta, accelero, sento l'alè del gat a l'esquena i em sembla que estic perdut. Segueixo corrent el més ràpid que puc, relISCO amb una catifa d'aquests objectes que segueixen caient del cel, patino i caic de cul en un bassal d'aigua glaçada, ara sí que he begut oli! Em falta l'aire, em pesen les cames i començo a sentir-me fatigat. Tinc el cul xop i no sento les meves orelles, les tinc congelades. Però no puc deixar de córrer, si no el gat m'atraparà. M'entrebanco amb la vorera i caic bocaterrosa lliscant per sobre l'asfalt. Que algú em salvi! Quan aixeco la vista, veig un camió immens amb unes rodes enormes que està a punt d'esclafar-me. Amb un moviment ràpid, l'esquivo i aconseguixo desfer-me del perill. He estat a punt de ser aplanat per un vehicle molt adornat, ple a vessar de llums i colors. Al damunt hi ha gent molt riallera que s'ho passa bé. Encara estic més esgotat que abans, però no puc parar de fugir perquè el gat pot aparèixer en qualsevol moment. M'allunyo de la gentada i vaig a parar a un carrer solitari on només hi ha un fanal i puc apreciar una figura llunyana al fons. M'hi acosto amb cautela, a poc a poc, i observo el seu rostre pàl·lid i inexpressiu. L'home està amagat darrere un arbre, té les cames primes i flexionades, una barretina vermella caiguda cap al costat i sembla estar fent alguna cosa en secret. Crec que no m'ha vist i, quan estic força a prop d'ell, sento una flaire pudenta que inspiro pel nas juntament amb l'aire fred del vespre.

— Bona nit, senyor —saludo amb la veu tremolosa tot fent una ganyota.

— Deixi'm tranquil, que de seguida acabo! —em respon l'home amb un accent molt català.

— Què hi fas aquí?

— He tingut una urgència i he hagut de fugir del pessebre, però ara ja estic

llest. Què t'ha passat? Quina fila que fas!

Malgrat la ferum que desprèn, l'home m'inspira confiança. Li explico el meu viatge, els meus accidents i totes les meves peripècies. Passem una bona estona xerrant i al final comento que estic buscant la casa d'una nena i que hi he d'arribar abans que es faci de dia. El caganer s'ofereix a ajudar-me i m'aconsella que busqui el paquet d'on he sortit quan he caigut del sac. Potser allà hi trobo l'adreça de la nena. Em sembla una bona pensada, malgrat que em fa tremolar la idea de tornar a passar per la multitud i trobar-me el gat.

M'acomiedo del caganer i li dono les gràcies. Sorprenentment, hi arribo de seguida. Però com és que no hi ha ningú? Si estava ple de gent! Continuo esporuguit. Tot d'una em trobo a la primera plaça i hi veig la caixa plantada al centre, buida i girada cap al costat. He tingut sort! Corro cap al paquet, falten deu metres per poder recollir-lo! Estic a punt! Quan ja el tinc a tocar dels dits, desapareix de la meua vista. Però què fa aquest home?

—Qui és vostè? Ei! Torni'm la meua capsula! —Un escombriaire se l'ha endut. Com pot ser? Si ja la tenia! L'home llença la caixa a un camió i aquest se l'endú. El meu instint és apretar a córrer i intentar enxampar-lo, però va massa de pressa i no puc arribar-hi. Veig com s'allunya i em dono per vençut, no hi ha res a fer. No trobaré mai la casa de la nena. Però llavors, el vent fa caure el paquet rebotant pels cotxes. Encara el puc agafar! És allà, al terra, mentre jo faig el possible per atrapar-lo. Corro tant com puc. Tot d'una, un ocell se l'emporta i la caixa dóna voltes i voltes fins que va a parar a la terrassa d'una casa. Allà, es queda quiet. Em miro la terrassa des de baix i està molt amunt. Com hi podré arribar? Faig un salt i arribo al cable del telèfon. M'hi enfilo i començo a escalar. Aquest cop no se m'escaparà! Finalment, arribo al balcó, on m'espera la capsula. Per fi! Estic agafant la capsula quan percebo els primers rajos del dia i me n'adono que ja és massa tard. No hi ha manera que pugui arribar a casa de la nena abans que ella obri els regals. Em cau una llàgrima per la galta mentre contemplo la sortida del sol. El cel comença a ser clar, veig l'ombra d'uns quants arbres i l'herba freda es belluga pel vent. Se senten els crits i les rialles de tots els infants que

desemboliquen els seus regals i penso entristit que la nena no podrà obrir el seu. Al meu darrere sento una veu:

—Mama! Encara hi ha un regal aquí fora!

Quan em giro veig una nena que ve cap a mi tot rient.

—Mira, si és l'osset que jo vaig demanar!